

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 214/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Okręgowego w P. z dnia (...)			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			

# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany		

	w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu			
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia			
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia			
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka			
#	art. 439 k.p.k.			
#	brak zarzutów			
1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		

<p>1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
<p>Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>		
<p>3.1.</p>	<p>Obrońca oskarżonego A. K. podniósł następujące zarzuty:</p> <p>1) naruszenie prawa materialnego, tj. art. 199 § 3 k.k. poprzez błędne zastosowanie tego przepisu w stanie faktycznym sprawy, podczas gdy przepis ten nie miał zastosowania,</p> <p>2) naruszenie prawa materialnego, tj. art. 197 § 3 k.k. poprzez błędne zastosowanie tego przepisu, podczas</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

	<p>gdy w stanie faktycznym sprawy znamiona tego przestępstwa nie wystąpiły,</p> <p>3) rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 7 k.p.k. poprzez zastosowanie w pełni dowolnej oceny dowodów w miejsce oceny swobodnej z zeznań G. L., A. L., J. S., K. K. i K. L., a przez to doprowadzenie do błędnego ustalenia w sprawie faktów, iż oskarżony dopuścił się obcowania płciowego z pokrzywdzoną z użyciem przemocy oraz ustalenie, że do czynów miało dochodzić od nieustalonego dnia 2017 r.,</p> <p>4) rażącą niewspółmierność kary poprzez orzeczenie zbyt surowej kary 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			

Zasadny okazał się pierwszy z zarzutów podniesionych przez obrońcę, a pozostałe zarzuty nie zasługiwały na uwzględnienie.

Ma rację obrońca, że pomimo użycia w art. 199 § 3 k.k. znamienia „małoletni”, rzeczywisty obszar penalizacji wyznaczony tym przepisem dotyczy wyłącznie tych małoletnich, którzy ukończyli lat 15, ale nie ukończyli lat 18. Do takiej konstatacji prowadzi zestawienie tego przepisu z treścią art. 200 § 1 k.k., który penalizuje, i to bez wyjątku, każde obcowanie płciowe z małoletnim poniżej lat 15 lub dopuszczenie się wobec takiej osoby innej czynności seksualnej lub doprowadzenie jej do poddania się takim czynnościom albo do ich wykonania, a zatem obejmuje także czynności opisane w art. 199 § 3 k.k. i bez znaczenia jest to, czy sprawca czyni to nadużywając zaufania lub udzielając w zamian korzyści majątkowej

lub osobistej albo jej obietnicy. Co istotne, art. 200 § 1 k.k. przewiduje zagrożenie karą pozbawienia wolności od 2 do 10 lat pozbawienia wolności, a więc o wiele surowsze niż zagrożenie przewidziane w przypadku czynu zabronionego z art. 199 § 3 k.k. (od 3 miesięcy do 5 lat). Dlatego też art. 200 § 1 k.k. wyłącza stosowanie art. 199 § 3 k.k. w zakresie małoletnich poniżej lat 15. Pogląd ten, który podziela Sąd Apelacyjny, jest powszechnie akceptowany w orzecznictwie i piśmiennictwie (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 2 czerwca 2010 r., V KK 369/09, Legalis; Ryszard A. Stefański (red.), Kodeks karny, Komentarz, Legalis; A. Grześkowiak (red.), Kodeks karny, Komentarz, Legalis i W. Wróbel (red.) i A. Zoll (red.), Kodeks karny, Część szczególna, Komentarz, Tom II). W konsekwencji, niezbędne stało się wyeliminowanie art. 199 § 3 k.k. z kwalifikacji prawnej

czynu przypisanego oskarżonemu.

Niezasadne okazały się zarzut obrazy art. 197 § 3 k.k. i obrazy art. 7 k.p.k. Do zarzutów tych Sąd Apelacyjny odniesie się łącznie, gdyż w pewnym zakresie argumenty, jakie obrońca przytacza motywując je „przenikają się” wzajemnie, a mają na celu wykazanie, że:

- A. K. nie doprowadził do obcowania małej do obcowania płciowego, lecz tylko do poddania się innej czynności seksualnej,

- oskarżony nie użył wobec pokrzywdzonej przemocy,

- data początkowa działania A. K., jaką przyjęto w zaskarżonym wyroku jest błędna.

Na wstępie należy zauważyć, że wszystkie wywody obrońcy w omawianej materii mają wyłącznie charakter polemiczny i nie wykazują w sposób przekonujący, aby Sąd Okręgowy dopuścił się

sugerowanych
błędów.

Po pierwsze, wbrew twierdzeniom obrońcy, Sąd Okręgowy poddał bardzo wnikliwej i wszechstronnej analizie zeznania G. L., A. L., J. S., K. K. i K. L.. Zeznania tych świadków były logiczne, wyważone i konsekwentne. Co istotne, wzajemnie ze sobą korelowały i tworzyły spójny obraz sprawy. Skarżący nawet w najmniejszym stopniu nie podważył wiarygodności tych osób, które nie miały żadnego interesu w tym, aby bezpodstawnie obciążać oskarżonego. Blizsze przyjrzenie się treści apelacji prowadzi do wniosku, że tak naprawdę obrońca co do zasady nie kwestionuje wiarygodności zeznań świadków, a jedynie twierdzi, iż z ich wypowiedzi na temat wspomnianych wyżej okoliczności, nie można ustalić tego, że oskarżony doprowadził pokrzywdzoną do obcowania płciowego, użył wobec niej przemocy

i rozpoczął swoją przestępczą działalność w bliżej nieokreślonym dniu i okresie 2017 r. Prawda jest jednak taka, że okoliczności te wynikają z zebranych dowodów i Sąd Okręgowy poczynił w tym zakresie prawidłowe ustalenia faktyczne, które mieszczą się w przedziale swobody, o której mowa w art. 7 k.p.k. i z pewnością nie są dowolne, co będzie przedmiotem dalszych wywodów niniejszego uzasadnienia.

Po drugie, to z zeznań pokrzywdzonej małoletniej G. L. wynika, że oskarżony podejmował wobec niej różne czynności o charakterze seksualnym. Trafnie zauważa Sąd Okręgowy, że pokrzywdzona wyraźnie rozróżnia „dotykane po ciele”, „całowanie w usta”, „masowanie”, od sytuacji, w których dochodziło do „wkładania palców i grzebania w miejscach intymnych”. Nadto z zeznań G. L. wynika, że kiedy chciała się wyzwolić od działań A. K. i uciec,

to ten uniemożliwił jej to. Podkreśliła, iż oskarżony „jak widział, że chcę uciec, zakleszczał mi nogi”, „zakleszczał mnie”. Z innych jej wypowiedzi wynika, że „ciągnął” ją do siebie. Zdaniem Sądu Apelacyjnego, te wypowiedzi małoletniej zostały prawidłowo zinterpretowane przez Sąd I instancji, jako wkładanie palców do pochwy i stymulowanie jej oraz jako używanie przemocy. Bardzo istotne znaczenie miały w tej kwestii zeznania J. S., która - jako psycholog - prowadziła terapię pokrzywdzonej. Terapia rozpoczęła się, gdy małoletnia ujawniała swojej babci K. K. zachowania A. K.. W ramach terapii J. S. wielokrotnie spotykała się z G. L.. Najpierw starała się ją ustabilizować, a następnie zaczęła „przepracowywać z nią zdarzenie”. Prawdą jest, że podczas przesłuchania w postępowaniu przygotowawczym, na pytanie obrońcy, J. S. odpowiedziała, iż nie wie jak głęboka była w rzeczywistości

„ingerencja seksualna sprawcy, czy on jej wkładał palce do pochwy lub gdzie indziej, czy robił jej tzw. palcówkę”. Stwierdzenie to jest w pełni zrozumiałe, bo nie była ona przecież bezpośrednim świadkiem zachowań A. K. wobec pokrzywdzonej. Niemniej, w przekonaniu Sądu Apelacyjnego, najważniejsze jest to co mówiła małoletnia podczas tych spotkań. W tym zakresie zaś zeznania J. S. są jednoznaczne, a mianowicie pokrzywdzona mówiła jej co następuje: „Zdarzało się, że dziadek [tak pokrzywdzona nazywała oskarżonego – przypis Sądu Apelacyjnego] prowadził jej stymulację seksualną, G. chciała wyjść i wtedy ten przyszywany dziadek ją przytrzymał, unieruchamiał ją w jakiś sposób nogami, nie wiem jak to się odbywało, ale dziewczyna czuła się zniewolona, unieruchomiona” i

„G. mówiła, że dziadek wkładał jej palce w miejsca intymne, w pochwę. Ja dopytywałam się o te kwestie dokładnie i G. mówiła, że chodziło o stymulację miejsc intymnych, o wkładanie palców w okolice intymne”.
Prawdą jest, że z zeznań rodziców pokrzywdzonej K. L. i A. L. oraz babci K. K. takie szczegóły nie wynikają. Osoby te, z resztą bardzo słusznie, nie chciały pogłębiać traumy małoletniej i rozmawiały z nią o zdarzeniu dość pobieżnie, zostawiając przestrzeń do pracy fachowcowi, jaką była J. S.. To właśnie podczas terapii małoletnia odtworzyła się i potwierdziła, a zarazem uszczegółowiła opis zachowań oskarżonego. W rezultacie, zeznania J. S. okazały się bardzo przydatne dla rozstrzygnięcia w sprawie. Nie ma zarazem podstaw do kwestionowania wiarygodności zeznań świadka. Nie miała ona jakiegokolwiek interesu w tym, aby nieprawdziwie

przedstawić relacje, jakie składała jej G. L.. Mało tego, nie ma też żadnych racjonalnych przesłanek, aby zakładać, że małaletnia nieprawdziwie opisywała zachowania oskarżonego w trakcie spotkań z J. S., a wręcz przeciwnie, terapeutyczny charakter tych spotkań z pewnością sprzyjał „zebraniu się przez nią na odwagę” i opowiedzeniu szerzej, wnikliwiej o tym co się stało. Patrząc zatem z perspektywy niejako łącznie zeznań pokrzywdzonej i zeznań J. S. nie może budzić wątpliwości, że A. K. wkładał palce do pochwy małaletniej i stymulował ją oraz używał wobec niej przemocy poprzez „zakleszczanie jej”, „unieruchamianie”, „przytrzymywanie”, „ciągnięcie”, tak że „była zniewolona”, co czynił, gdy chciała „uciec”, „wyjść”.

Termin "obcowanie płciowe" odnosi się tak do klasycznego (heteroseksualnego)

**stosunku
płciowego**

(współżycia), jak i do innych czynności stanowiących **jego surogaty**, które obiektywnie zbliżone są do poziomu intymności towarzyszącego stosunkowi seksualnemu (M. Filar, w: M. Filar (red.), Kodeks karny, Komentarz 2008, s. 816–817). Za takie surogaty uznaje się stosunki analne (także homoseksualne) oraz oralne, imitujące stosunek płciowy oraz stanowiącą ekwiwalent tego stosunku penetrację za pomocą rąk narządów rodnych kobiety lub używanie w tym celu przedmiotów (wyrok SA w Katowicach z 9 listopada 2006 r., II AKa 323/06, KZS 2007, Nr 1, poz. 62; wyrok SA w Katowicach z 19 kwietnia 2007 r., II AKa 40/07, Prok. i Pr. 2008, Nr 1, poz. 39; wyrok SA w Katowicach z 16 listopada 2006 r., II AKa 328/06, KZS 2007, Nr 5, poz. 68).

Z kolei przemoc należy rozumieć jako użycie siły fizycznej wobec ofiary (przemoc

bezpośrednia),
osoby jej bliskiej
lub rzeczy (przemoc
pośrednia) dla
uniemożliwienia lub
przełamania oporu,
przy czym opór
ofiary nie musi
polegać na
fizycznym
przeciwstawieniu się
użytym przez
sprawcę środkom
zmuszania. W
zależności od
sytuacji jego
dostrzegalne dla
sprawcy
uzewnętrznienie
może sprowadzać
się do innych
form, np. płaczu,
ustnych wypowiedzi,
szarpania, prób
ucieczki, oddalenia
się i innych
podobnych
jednoznacznych
gestów „wyzwolenia
się”, czy wezwania
pomocy (wyrok SA
w Katowicach z
8.4.2009 r., II
AKa 72/09, KZS
2009, Nr 9, poz.
65; wyrok SN z
26.7.2001 r., V KKN
95/99, L.). Nadto,
przemoc nie musi
mieć charakteru
brutalnego, czy
też polegać na
użyciu istotnej siły
fizycznej. Znamię
to będzie spełnione,
gdy sprawca użyje
siły fizycznej
wystarczającej do
zapewnienia sobie
uległości ofiary.

W analizowanej sprawie A. K. użył przemocy, ponieważ za przemoc należy uznać „przyciąganie”, „zakleszczenie nogami” ofiary, w taki sposób, aby ją unieruchomić i uniemożliwić oddalenie się, wyjście, ucieczkę. Stopień siły fizycznej był wystarczający do skłonienia do uległości, „zniewolenia” małoletniej, 9-10 letniej dziewczynki i przełamania jej oporu, bo przecież oskarżony postępował w ten sposób, gdy „widział, że chce uciec”, „wyjść”.

Po trzecie, nie można tracić z pola widzenia tego, że z opinii biegłej psycholog D. M., obecnej podczas przesłuchania małoletniej, wynika, że pokrzywdzona nie ma problemów z prawidłowym postrzeganiem, zapamiętywaniem oraz odtwarzaniem dokonanych spostrzeżeń i nie wykazuje tendencji do kłamstwa czy konfabulacji. Udzielane przez nią odpowiedzi mają zachowany logiczny

ciąg zdarzeń. Z dużym prawdopodobieństwem można uznać, że jej zeznania są szczere, prawdziwe oraz spełniają kryteria psychologicznej wiarygodności.

Po czwarte, prawdą jest, że przesłuchani w sprawie świadkowie podają różne daty, okresy, które miały stanowić początek przestępczej działalności A. K.. Są to osoby, który rozmawiały z pokrzywdzoną. Co jednak da się zauważyć, świadkowie ci nie byli pewni tych dat. Pamiętać trzeba, że ich rozmowy z małoletnią były dość ogólne. Byli to przecież rodzice i babcia pokrzywdzonej, którzy, jak to już podkreślono, nie chcieli, aby ona przeżywała powtórnie swoją traumę. Nie „drażyli” więc tematu. Także sama małoletnia nie potrafiła precyzyjnie określić daty, od której zaczęło się zachowanie oskarżonego. Podawała jednak, że „zaczęło się to w 2017 r.”. W tym kontekście

nie można uznać za dowolne ustalenie i przyjęcie w opisie czynu, iż A. K. „czynu dokonał nie wcześniej niż w bliżej nieokreślonym dniu i okresie 2017 r.”. Nie było powodów, aby w tym zakresie odmówić wiary zeznaniom pokrzywdzonej.

Podsumowując, Sąd Okręgowy dokonał prawidłowej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, kierując się zasadami prawidłowego rozumowania, doświadczenia życiowego oraz wiedzy i nie dopuścił się obrazy art. 7 k.p.k. W konsekwencji poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne, co do użycia przez A. K. przemocy wobec pokrzywdzonej i doprowadzenia jej do obcowania płciowego, co uzasadniało przyjęcie w kwalifikacji prawnej czynu art. 197 § 3 pkt 2 k.k.

Nie zasługiwał także na uwzględnienie podniesiony przez obrońcę zarzut rażącej niewspółmierności

kary. Kształtując rozmiar kary wymierzonej oskarżonemu Sąd Okręgowy miał bowiem na uwadze wszystkie istotne w tej materii okoliczności, tj. zarówno te przemawiające na korzyść, jak i na niekorzyść A. K.. Z jednej strony chodzi tu o nieposzlakowaną opinię o nim w miejscu zamieszkania, w tym jego podeszły wiek, co eksponuje obrońca w apelacji oraz dotychczasową niekaralność i to, że sposób jego działania, na tle innych podobnych spraw, był „stosunkowo lekki”. Z drugiej strony zaś chodzi o wiek pokrzywdzonej (znacznie wszak niższy od progu 15 lat), czas trwania przestępstwa i jego skutki dla psychiki małoletniej (przykłady jej stanu i reakcji w pewnych traumatycznych sytuacjach wynikają z zeznań świadków) oraz nadużycie jej zaufania (traktowane jako okoliczność obciążająca, a nie znamię).

Sąd I instancji odniósł się też do podnoszonej przez skarżącego sytuacji A. K. w zakładzie karny w związku z rodzajem przestępstwa, jakie popełnił i doszedł do słusznego wniosku, że nie jest to okoliczność, która może wpłynąć na wymiar kary.

Jeżeli chodzi o wyrażoną skruchę, to oczywiście jest to istotne, ale nie można zapominać, że oskarżony choć przyznał się częściowo do zarzutów, to w swoich wyjaśnieniach insynuował, iż pokrzywdzona (mająca w chwili czynu 9-10 lat!) „zawsze chciała być na świeczniku”, „zawsze chciała być lepsza niż inni, nie wiem czy w tym przypadku nie była to popisówka przed koleżeństwem, że ona jest bardziej molestowana niż inni”. Sąd Okręgowy trafnie podsumował te wypowiedzi jako „próbę umniejszenia zawinienia” i „przerzucenia między wierszami części odpowiedzialności

na pokrzywdzoną”.
Te okoliczności
muszą rzutować na
deklarowaną przez
A. K. skrucę.

Zdaniem Sądu
Apelacyjnego,
wymierzona
oskarżonemu kara
pozbawienia
wolności,
uwzględnia
wszystkie
wymienione
okoliczności i
jednocześnie jest
adekwatna do
stopnia jego
zawinienia oraz do
stopnia społecznej
szkodliwości czynu,
jakiego się dopuścił,
jak też zapewnia
prawidłowe
oddziaływanie
wychowawcze i
zapobiegawcze
względem niego.
Czyni również
zadość potrzebom w
zakresie
kształtowania
świadomości
prawnej
społeczeństwa.

Nie budzą zarazem
zastrzeżeń
orzeczone wobec
oskarżonego środki
karny z art. 41a §
2 i 4 k.k. i środek
kompensacyjny z
art. 46 § 1
k.k. W uzasadnieniu
zaskarżonego
wyroku Sąd
Okręgowy należycie
umotywował te

rozstrzygnięcia i do zawartej tam argumentacji odwołuje się Sąd Apelacyjny, tym bardziej, że skarżący ich nie zakwestionował.

Ostatecznie apelacja obrońcy spowodowała zmianę zaskarżonego wyroku polegającą na wyeliminowaniu z opisu przypisanego oskarżonemu A. K. czynu zapisu o doprowadzeniu małoletniej do poddania się innym czynnościom seksualnym w wyniku nadużycia zaufania i zarazem z podstawy skazania art. 199 § 3 k.k.

Wniosek

Obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uznanie oskarżonego za winnego przestępstwa z art. 200 § 1 k.k. polegającego na tym, że w okresie od października 2018 r. do maja 2019 r. doprowadził pokrzywdzoną do poddania się innym czynnościom seksualnym

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

<p>polegającym na dotykaniu krocza i piersi.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Wniosek zasługiwał na uwzględnienie tylko w tej części, w jakiej skutkował zmianą zaskarżonego wyroku polegającą na wyeliminowaniu z opisu przypisanego oskarżonemu A. K. czynu zapisu o doprowadzeniu małoletniej do poddania się innym czynnościom seksualnym w wyniku nadużycia zaufania i zarazem z podstawy skazania art. 199 § 3 k.k. Tylko w tym bowiem zakresie zasadne okazały się zarzuty obrońcy. Niezasadność pozostałych zarzutów skutkowałą brakiem uwzględnienia dalej idących wniosków skarżącego. Powody takiej decyzji zostały przedstawione wyżej.</p>			
<p>3.2.</p>	<p>Prokurator podniósł następujące zarzuty:</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny</p>	

<p>1) obrazę przepisów prawa materialnego w przypadku innym niż kwalifikacja prawna przypisanego oskarżonemu czynu, a mianowicie art. 41 § 1a zdanie drugie k.k. polegająca na jego niezastosowaniu i w konsekwencji braku orzeczenia w wyroku skazującym A. K. środka karnego w postaci zakazu zajmowania wszelkich stanowisk, wykonywania wszelkich zawodów albo działalności, związanych z wychowaniem, edukacją, leczeniem małoletnich lub opieką nad nimi w sytuacji, gdy orzeczenie w tym zakresie ma charakter obligatoryjny, co skutkowało wydaniem orzeczenia nieodpowiadającego prawu,</p> <p>2) rażącą niewspółmierność wymierzonej A. K. kary 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, podczas gdy stopień zawinienia i społecznej szkodliwości czynu,</p>	<p># niezasadny</p>
--	---------------------

	<p>wielokrotność działania i wyczerpanie jednocześnie znamion wielu przestępstw ustawy karnej przemawiają za orzeczeniem kary surowszej niż orzeczona.</p>		
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>W pełni zasadny okazał się pierwszy z podniesionych przez prokuratora zarzutów. Z treści art. 41 § 1a zdanie drugie k.k. jednoznacznie bowiem wynika, że orzeczenie środka karnego wskazanego w tym przepisie jest obligatoryjne na czas określony lub dożywotnio w razie skazania za przestępstwo przeciwko wolności seksualnej lub obyczajności na szkodę małoletniego. Z taką wszak sytuacją mamy do czynienia w niniejszej sprawie, ponieważ A. K. został skazany na tego rodzaju przestępstwo – kwalifikowane z art. 197 § 3 pkt 2 k.k. w zb. z art. 197 § 2 k.k.</p>			

i w zb. z art. 200 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. – na szkodę małoletniej pokrzywdzonej G. L..

W związku z powyższym, Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że na podstawie art. 41 § 1a k.k. w zw. z art. 39 pkt 2 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k., orzekł wobec oskarżonego A. K. środek karny w postaci zakazu zajmowania wszelkich stanowisk, wykonywania wszelkich zawodów oraz działalności związanych z wychowaniem, edukacją, leczeniem małoletnich lub opieką nad nimi na okres 5 lat.

Orzekając przedmiotowy środek karny w takim rozmiarze Sąd Apelacyjny miał na uwadze zarówno nieposzlakowaną opinię o oskarżonym w miejscu zamieszkania, jego podeszły wiek oraz dotychczasową niekaralność, jak i wiek pokrzywdzonej, czas trwania przestępstwa i jego skutki dla psychiki małoletniej. Sąd

Apelacyjny kierował się również stopniem zawinienia A. K. i stopniem społecznej szkodliwości czynu, którego się dopuścił, wyrażając przekonanie, że wskazany okres zapewni odpowiednią ochronę pokrzywdzonej i innych małoletnich przed ewentualnym jego przestępczym zachowaniem.

Niezasadny okazał się podniesiony przez prokuratora zarzut rażącej niewspółmierności kary. Należy jeszcze raz powtórzyć, to co stwierdzono przy okazji analizy idącego w przeciwnym kierunku zarzutu obrońcy, że Sąd Okręgowy ustalając rozmiar kary orzeczonej wobec A. K. miał na uwadze wszystkie istotne w tej materii okoliczności, tj. zarówno te przemawiające na jego korzyść, jak i na niekorzyść. Z jednej strony chodzi tu o nieposzlakowaną opinię o nim w miejscu zamieszkania, jego podeszły wiek, dotychczasową

niekaralność i to, że sposób jego działania, na tle innych podobnych spraw, był „stosunkowo lekki”. Z drugiej strony zaś chodzi o wiek pokrzywdzonej, czas trwania przestępstwa oraz jego skutki dla psychiki małoletniej i nadużycie jej zaufania (traktowane jako okoliczność obciążająca, a nie znamię).

Na przekór twierdzeniem prokuratora, rozmiar wymierzonej oskarżonemu kary należycie uwzględnia czas jego działania i łączącą się z tym wielokrotność przestępczych zachowań, wykorzystanie zaufania pokrzywdzonej, „skalę jej traumy” i wyczerpanie jednym czynem znamion opisanych w trzech przepisach ustawy karnej. Powołując się na te okoliczności skarżący pomija bowiem okoliczności łagodzące, jakie leżą po stronie A. K., a które zostały już wymienione. W przeciwieństwie do

takiej oceny, ocena Sąd Okręgowego ma charakter kompleksowy, tj. „dwustronny”. Ustalając rozmiar kary Sąd ten uczynił to nie tylko przez przyzmat okoliczności obciążających, ale i łagodzących. Jak już to powiedziano, tak dokonana ocena pozwala przyjąć, że wymierzona oskarżonemu kara pozbawienia wolności, uwzględnia wszystkie ważne okoliczności, nadając im odpowiednią rangę i wagę i jako taka mieści się w granicach uznania określonych w art. 53 § 1 k.k., gdyż jest adekwatna do stopnia jego zawinienia oraz do stopnia społecznej szkodliwości czynu, jakiego się dopuścił, jak też zapewnia prawidłowe oddziaływanie wychowawcze i zapobiegawcze względem niego. Czyni również zadość potrzebom w zakresie kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa.

<p>Konstatując, na skutek apelacji prokuratora Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że na podstawie art. 41 § 1a k.k. w zw. z art. 39 pkt 2 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego A. K. środek karny w postaci zakazu zajmowania wszelkich stanowisk, wykonywania wszelkich zawodów oraz działalności związanych z wychowaniem, edukacją, leczeniem małoletnich lub opieką nad nimi na okres 5 lat.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Prokurator w niósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie wobec oskarżonego:</p> <p>1) na podstawie art. 41 § 1a k.k. w zw. z art. 39 pkt 2 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. środka karnego w postaci zakazu zajmowania wszelkich stanowisk, wykonywania wszelkich zawodów oraz działalności związanych z wychowaniem, edukacją, leczeniem</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

<p>małoletnich lub opieką nad nimi na okres 5 lat,</p> <p>2) na podstawie art. 197 § 3 pkt 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. kary 6 lat pozbawienia wolności.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Na uwzględnienie zasługiwał pierwszy wniosek, a niezasadny okazał się drugi wniosek. Przyczyny, które zdecydowały o takim rozstrzygnięciu zostały już przedstawione wyżej i nie ma potrzeby ich powtarzania.</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>4.1.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		
<p>5. ROZSTRZYGNIECIE</p>		

SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy
<p>Utrzymano zaskarżony wyrok w mocy:</p> <ul style="list-style-type: none"> - w zakresie opisu przypisanego oskarżonemu czynu z wyłączeniem fragmentu, który został wyliminowany, - w zakresie podstawy prawnej skazania za wyjątkiem wyliminowanego z kwalifikacji prawnej art. 199 § 3 k.k., - w zakresie podstawy prawnej wymiaru kary, - w zakresie orzeczonej kary pozbawienia wolności, - w zakresie orzeczonych w punktach 2 i 3, odpowiednio wskazanych tam, środka karnego i środka kompensacyjnego. 	

Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
Powody, które zdecydowały o utrzymaniu w mocy zaskarżonego wyroku w powyższym zakresie zostały przytoczone przy omawianiu apelacji obrońcy i prokuratora i zbędnym powielaniem byłoby powtarzanie tego samego w tym miejscu.		
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany	
Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że: 1) wyeliminował z opisu przypisanego oskarżonemu A. K. czynu zapis o doprowadzeniu małoletniej do poddania się innym czynnościom seksualnym w wyniku nadużycia zaufania i zarazem z podstawy skazania art. 199 § 3 k.k.,		

<p>2) na podstawie art. 41 § 1a k.k. w zw. z art. 39 pkt 2 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego A. K. środek karny w postaci zakazu zajmowania wszelkich stanowisk, wykonywania wszelkich zawodów oraz działalności związanych z wychowaniem, edukacją, leczeniem małoletnich lub opieką nad nimi na okres 5 lat.</p>	
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>	
<p>Tak samo w tym przypadku, powody zmiany zaskarżonego wyroku zostały wskazane przy okazji omówienia apelacji obrońcy oraz prokuratora i do przytoczonych tam argumentów odwołuje się Sąd Apelacyjny.</p>	
<p>1.9. <i>Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</i></p>	
<p>1.1.7. <i>Przyczyna, zakres i podstawa</i></p>	

prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			

1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia wyroku z	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia wyroku z	Przytoczyć okoliczności	
pkt 3	Sąd Apelacyjny zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, w tym od uiszczenia opłaty za drugą instancję z uwagi na to, że ma on do odbycia długoterminową karę pozbawienia wolności. Takie rozstrzygnięcie znajduje swoje oparcie w art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U z 1983 r., Nr 49, poz. 223 z późn. zm.).	
7. PODPIS		
I. P. G. H. Komisarski		

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego A. K..		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Przyjęcie w kwalifikacji kumulatywnej czynu przypisanego oskarżonemu art. 199 § 3 k.k. i art. 197 § 3 k.k. oraz wymierzenie mu zbyt surowej kary w rozmiarze 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu		

	przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.12. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	Prokurator.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	brak orzeczenia środka karnego i orzeczenie zbyt łagodnej kary.		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana